

Rose

모아이 (โมอาอี) เขียน
RTSha แปล
Aluma วาด

เมฆฟ้า Cloudless Sky ไร้เมฆ

클라우드리스
스카이

4

พิมพ์ครั้งที่ 1

Rose

ห้องฟ้าไร้เมฆ 4

Cloudless Sky

클라우드리스 스카이

모아이 โมอาอี

เขียน

RTSha

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

ท้องฟ้าไร้เมฆ 4

클라우드리스 스카이

Rose

โมเดิร์นบรีสทอมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Rose Publishing

클라우드리스 스카이

Cloudless Sky

Copyright © Moai, 2021

All rights reserved.

The Korean edition was originally published by Daewon C.I Inc., Korea

This Thai language edition was published by Amarin Corporations Public Company Limited in 2025
by arrangement with Daewon C.I Inc. through KL Management, Seoul Korea

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดจนนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์

และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8353-9

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัททอมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตกพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุขธวัช • ที่ปรึกษา อดิศักดิ์ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร ปริญดา มั่นสมนตรี • บรรณาธิการ ศิริวัตร สิมณี

บรรณาธิการเล่ม เซาวพิชญ์ อนุโณทอง • ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เขยกลั่น

ศิลปกรรมปก กุณศิรา บงแก้ว • ออกแบบรูปเล่ม วรณศิลป์ สุวิริยะเสถียร

คอมพิวเตอร์ รัชฎาการ ศรพรหมฉาย • พิสูจน์อักษร สุพิชา อัศวสนา, กมลวรรณ สมรูป

คำนำสำนักพิมพ์

นิยายเรื่อง *ท้องฟ้าไร้เมฆ* ที่ทุกท่านถืออยู่นี้เดินทางมาถึงเล่มสุดท้ายแล้ว...

เจื่อนงามมากมายที่เก็บซ่อนไว้เริ่มคลี่คลาย ทว่าศึกใหญ่ที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงกำลังรอพวกเธออยู่ นั่นคือปรากฏการณ์รอยแยกขนาดใหญ่ครั้งที่สี่ ซึ่ง *ชินโซรมิ* ไม่เคยเอาชนะได้สักครั้ง

แต่ครั้งนี้เรื่องราวจะต่างออกไปเพราะเขาไม่ได้ยืนหยัดต่อสู้เพียงลำพัง เขายังมี *ฮันแทฮุน* คอยอยู่เคียงข้างไม่ห่าง และมีเหล่าผู้พิทักษ์ที่พร้อมลงสนามร่วมต่อสู้ ชินโซรมินำทัพออกศึกด้วยความหวังว่าครั้งนี้มันจะไม่จบแบบเดิม เนื้อหาเล่มนี้เรียกว่าสนุกจนวางไม่ลง พี่กจนต้องตอบเขาฉาดหวังอย่างยิ่งว่านิยายเรื่องนี้จะสร้างความสุขให้ผู้อ่านไม่มากนักน้อย ให้เรื่องราวนี้ได้เป็นส่วนหนึ่งของรอยยิ้มสักครั้งก็ยังดี

สุดท้ายนี้ขอขอบคุณทุกท่านที่ร่วมเดินทางฝ่าฟันความสุขและความเศร้าผ่านตัวอักษรมาจนถึงตอนจบ หากเมื่อไรต้องการอ่านนิยายแฟนตาซีครบรสสักเรื่องหนึ่ง ขอฝากนิยายเรื่องนี้ไว้ในอ้อมใจ และโปรดยิ้มอย่างสดใสเมื่อนึกถึงเรื่องราวความรักของฮันแทฮุนและชินโซรมิ ♥

Rose

2 ปีต่อมา

ชั้นใต้ดินของศูนย์บัญชาการจัดการปราบปรามปรากฏการณ์รอยแยก มีสนามฝึกซึ่งขนาดใหญ่กว่าของชั้นบนมาก เป็นสถานที่ที่ใช้งานได้เฉพาะ ผู้พิทักษ์แผนกภาคสนามซึ่งประสบการณ์และทักษะได้รับการยอมรับ และ อยู่แนวหน้าในการต่อสู้กับรอยแยกเท่านั้น

สิ่งอำนวยความสะดวกที่ไม่เปิดเผยให้กับบุคลากรนอกภูมิภาควัดการ อย่างไม่ค่อยเป็นระเบียบนัก เนื่องจากเป็นสถานที่ที่มีการฝึกเข้มข้นอยู่เสมอ จึงเข้าใจได้ว่าเหตุใดถึงไม่สามารถซ่อมแซมได้ทุกครั้ง ดังนั้นร่องรอยที่ถูกพัน ด้วยดาบและชิ้นส่วนแตกหักเพราะพลังพิเศษจึงหลงเหลือให้เห็นอยู่บ้าง

ห้องที่สามซึ่งอยู่ลึกสุดมีผู้พิทักษ์ที่ใช้งานสม่ำเสมอจ้องไว้ แม้เขาจะ ครอบครองห้องฝึกขนาดใหญ่คนเดียว แต่ก็ไม่มีใครไม่พอใจ เมื่อเห็นเขา มุ่งมั่นฝึกซ้อมตามเวลาที่กำหนดอย่างขยันขันแข็งทุกวัน

โซรัมยืนอยู่หน้าห้องที่มีชื่อผู้ใช้งานคนเดิมเขียนไว้

[ผู้พิทักษ์ อันเทอูน แผนกภาคสนาม ทีมเจ็ด]

“...”

โซรัมถอดอกและจ้องตัวหนังสือครู่หนึ่ง จากนั้นจึงเปิดประตูเข้าไป แสงไฟสว่างจ้าจนแสบตาและทำให้เงาของคนที่ยืนอยู่ตรงกลางดูยาวขึ้น โซรัมเดินเข้าไปใกล้อีกฝ่าย เลื้อยติดเปียกเหงื่อแนบติดกับแผ่นหลังที่ขยับขึ้นลง เพราะหอบหายใจ

“ให้ลองด้วยสักตาไหม”

เทอูนหันมามองเขา ใบหน้าของอันเทอูนวัยยี่สิบสองปีไม่หลงเหลือ ความอ่อนเยาว์อีกต่อไป สันทราคมชัดขึ้น ดวงตากับสันจมูกก็มีมิติขึ้น เช่นกัน ผลที่ตามมาคือ บางครั้งรูปร่างหน้าตาของเขาก็ได้รับความสนใจ มากกว่าความสามารถในฐานะผู้พิทักษ์เสียอีก

“เวลาได้เธอครับ”

“ครับ แต่นานไม่ได้นะ”

“งั้นรบกวนด้วยครับ”

น้ำเสียงก็ทุ้มต่ำลงและหนักแน่นขึ้น อันเหตุผลตอนอายุสิบกว่าๆ มีด้านที่มีชีวิตชีวาอยู่บ้าง แต่ตอนนี้ด้านนั้นหายไปอย่างไร้ร่องรอย โซรัมคิดว่านิสัยในชาติที่แล้วของอีกฝ่ายเกิดจากการที่เขาเข้ารับราชการทหาร แต่ในชาตินี้เขาได้รับการยกเว้นเพราะเป็นผู้พิทักษ์ ดังนั้นเหตุผลจึงน่าจะเป็นคนนึงๆ ตามธรรมชาติอยู่แล้ว และเหมือนจะมีนิสัยเฉยชามาตั้งแต่เกิด

และครั้งนี้ก็อาจโตไวขึ้นด้วย

เหตุผลและโซรัมยืนเผชิญหน้ากัน ตอนเหตุผลมาศูนย์ใหญ่ครั้งแรก โซรัมแค่นิ่งเฉยๆ ก็สามารถจัดการเขาได้ แต่ตอนนี้โซรัมถึงกับต้องตั้งท่าให้มันคง

“เริ่มเลยไหม”

“ครับ”

หลังส่งสัญญาณ หมอกสีน้ำเงินก็พุ่งจากปลายนิ้วของโซรัมด้วยความเร็วน่าสะพรึงกลัว หมอกซึ่งปกคลุมไปทั่วบริเวณจู่ๆ ก็หยุดนิ่ง ก่อนตรงเข้าหาเหตุผล

ฟืบ

“...”

เหตุผลมองตามการเคลื่อนไหวนั้น ไม่นานแสงสีขาวก็ล้อมรอบเขาไว้ และดาบก็ตัวดียวลงมา วิธีดาบตัดผ่านหมอกสีน้ำเงิน จากนั้นแสงสีขาวที่แผ่ออกมาตามรูปดาบก็ค่อยๆ กวาดหมอกสีน้ำเงินไปที่ละน้อย

ติ๊ง!

เหตุผลเตะเท้าไปข้างหน้าและจ้วงดาบอีกครั้งขณะเข้าไปใกล้โซรัมซึ่งเป็นเป้าหมาย การโจมตีระยะไกลยังดำเนินต่อไป และหมอกสีน้ำเงินก็ค่อยๆ เบาบางลง

โซรัมที่มองคู่ต่อสู้ใกล้เข้ามารวบรวมหมอกเป็นรูปหอกยาวในมือขวา ก่อนขว้างมันออกไป การโจมตีที่พุ่งเข้าหาเหตุผลแยกเป็นหลายส่วนเมื่อเข้าไปใกล้เขาขึ้นเรื่อยๆ ประหนึ่งลูกธนูพุ่งยิงอย่างรวดเร็ว

ซึง! แคร้ง! ซึง! ซึง ซึง!

ดาบของแทอนบัดหมอกสีน้ำเงินที่หลังไหลเข้ามารวกับเหาะเหิน การเคลื่อนไหวตอนนี้ทั้งสิ้นไหลและรวดเร็ว ตรงกันข้ามกับชีวิตก่อนที่เน้นแค่ ใช้พลังกับการโจมตีแบบหยาบ ๆ

เป็นเวลาสองปีแล้วที่แทอนละทิ้งทักษะอื่นพร้อมมุ่งเน้นการจัดการศัตรู จำนวนมาก แม้จะได้รับคำแนะนำจากศูนย์วิจัยว่าให้ใส่ใจการโจมตีเป้าหมาย เดี่ยวด้วย แต่เขาก็ไม่ฟัง การฝึกของเขาเน้นเฉพาะการจัดการกับรอยแยก ขนาดใหญ่เท่านั้น ด้วยเหตุนี้โซรัมจึงพยายามช่วยให้ไปในทิศทางที่ต้องการ ฟีบ!

เขาเหยียบอากาศและเหาะไปด้านหลังแทอนในช่วงพริบตา

“การโจมตีระยะไกลมันก็ได้อยู่หรอก แต่ถ้าป้องกันระยะประชิดไม่ได้ ก็เท่านั้น”

“รู้ครับ”

“จริงเหรอ”

โครม!!

การโจมตีหนักหน่วงกระทบคมดาบของแทอน โซรัมที่รวบรวมหมอก สีน้ำเงินไว้รอบตัวก็ยี้มเล็กน้อย ดาบที่ถอยไปชั่วคราวฟาดลงมาอีกครั้งด้วย วิถีกว้าง คมดาบของโซรัมตามติดไปทันทีที่เขาเปลี่ยนทิศทางกลางอากาศ ซึง! ซึง!!

ประกายไฟและแสงสีขาวที่ออกมาจากดาบสว่างวาบ

โซรัมย้อนนึกภาพแทอนที่ตื่นรู้ในช่วงวัยนี้ ตามที่คิดไว้ ฮันแทอน ซึ่งอยู่ตรงหน้าเขาตอนนี้แข็งแกร่งอย่างไม่น่าเชื่อ

ครืด!

ตอนนั้นเองแทอนก็เข้ามาใกล้และเอียงตัวเข้าชิดดาบ ใบหน้าหล่อเหลา แสบเข้ามาถึงปลายจมูก วินาทีนั้นโซรัมรู้สึกราวกับมีบางสิ่งถูกดึงออกจาก ร่างกาย

“เฮือก!”

ทันใดนั้นปลายเท้าของโซรัมที่ลอยอยู่กลางอากาศก็สัมผัสพื้น ฟีบ!

โซรัมรีบกระโดดถอยหลังเพื่อหลบการโจมตี สาเหตุที่เขาตกลงมา กะทันหันเป็นเพราะถูกแหวนลบพลังความสามารถของเขาชั่วคราว

“ว้าว ตกใจจริงๆนะเนี่ย ตอนนี้ใช้พลังได้อย่างถูกต้องแล้วสินะ”

เป็นเรื่องน่าเสียดายที่อีกฝ่ายทั้งรูปแบบการโจมตีที่เน้นพลังที่เคยใช้ มาตลอด แม้จะมีความแข็งแกร่งติดตัวมาตั้งแต่เกิดก็ตาม ทว่านั่นก็ไม่ใช่ เรื่องง่ายสำหรับแหวนที่มีทักษะเพิ่มมาอีกหลายอย่างเช่นกัน เขาพยายาม อย่างหนักเพื่อปรับวิธีนี้ให้เข้ากับร่างกายอย่างสมบูรณ์

ซึ่่ง! ซึ่่ง! ซึ่่ง!

ตึ่่ง! โครม!!!

การโจมตีซึ่งกินพื้นที่กว้างของทั้งสองปะทะใส่กัน แต่ก็มีที่พลาด หรือกระเด็นไปโดนผนังกับเพดานของสนามฝึกด้วย นี่คือเหตุผลว่าทำไม หลายจุดของสนามฝึกห้องที่สามจึงดูไม่สวยงามนัก

ครืด กิก กิก...

กิก

“เอ๋”

จู่ๆ ก็มีเสียงผิดปกติดังมาจากด้านบน ทั้งสองหยุดการกระทำของ ตัวเอง

ครืด กิก กิก ครืดดดด

รอยร้าวบนเพดานที่ทนแรงกระแทกต่อเนื่องไม่ไหวเริ่มขยายใหญ่ขึ้น

กิก ครืดดดด!!!

คอนกรีตขนาดใหญ่แตกและร่วงลงมา โซรัมยื่นมือไปด้านบน เพดาน สี่เหลี่ยมสีน้ำเงินแผ่อยู่เหนือศีรษะของพวกเขา จากนั้นแสงสีขาวที่พุ่งเข้าไป ก็ผสานกับกำแพงนั้น

ตึ่่ง!

คอนกรีตสีเทาขาวถูกขวางด้วยกำแพงหมอกและแสงซึ่งดูเหมือน ทะลุผ่านได้ง่ายๆ จากนั้นก็หยุดอยู่กลางอากาศ พวกเขาเหวี่ยงขึ้นไปใกล้ ก้อนคอนกรีต แหวนกดฝ่ามือลงไป ก้อนคอนกรีตไม่สามารถทะลุลงผ่าน กำแพงที่สร้างขึ้นกลางอากาศได้

“ได้ผลดีเลยนี่”

โซรัมสัมผัสได้ถึงความอวดดีเล็กน้อยในน้ำเสียงเรียบนิ่งนั้น เพราะนี่เป็นเทคนิคที่เธอคิด หลักการของกำแพงคือเมื่อมีการโจมตีพุ่งเข้ามาพลังของเธอจะดูดพลังของมันไป ส่วนพลังของโซรัมจะป้องกันทางกายภาพ

“อืม...”

“ถ้าสร้างให้เป็นกำแพงป้องกันก็จะบล็อกการโจมตีจากด้านหน้าได้ ถ้าสร้างด้านบนอีกก็จะขยับพวกตัวกลายพันธุ์ได้ด้วย”

“ต้องใช้ตามสถานการณ์ เพราะมันกินพลังมากเกินไป”

โซรัมทำสัญญาณมือให้เธอถอยไปข้างหลัง ก่อนจะเก็บหมอกสีน้ำเงิน เมื่อกำแพงหายไป ก็นอนคอนกรีดก็ตกลงพื้นด้วยความเร็วที่ช้าลงเล็กน้อย

กึก

ตึง

พวกเขาลงสู่พื้นตามมา โซรัมหันมองก่อนคอนกรีดที่ตกกระแทกพื้น

“ล้าหน้าจริง ๆ เพราะก่อนหน้านี้ยังไม่เคยมีเทคนิคการป้องกันวงกว้างแบบนี้มาก่อน”

ฉันน่าจะรู้เร็วกว่านี้ว่าสามารถสร้างเทคนิคแบบนี้กับนายได้

“ฮันเธอ”

“อืม”

ประมาณ...ชีวิตที่สี่

“กลับมาพูดแบบไม่เป็นทางการอีกแล้ว”

“...อา จริงด้วย”

“ก็นะ ใช่ว่าจะมีคนจับตามองอยู่นี่นา”

โซรัมตอบไล่เธอขณะที่เดินผ่าน รู้สึกถึงอุณหภูมิร่างกายที่เพิ่มสูงขึ้นจากการฝึกและการต่อสู้

“ไปอาบน้ำก่อนเถอะครับ ผมจะไปยื่นคำขอซ่อมที่นั่งให้เอง”

เมื่อโซรัมเดินออกจากแผนกบริหารจัดการสิ่งอำนวยความสะดวก ก็เห็น
แท่นสวมชุดสูทเรียบกริบรออยู่ตรงหน้า โซรัมหัวเราะอย่างเหนียวนอน

“เปลี่ยนเสื้อผ้าโดยไม่จำเป็นเลย วันนี้ทีมเจ็ดมีภารกิจแค่ตอนเช้า
เพราะงั้นรีบขึ้นไปพักผ่อนเถอะ”

“อา”

“หมดเวลาทำงานแล้ว ไปกัน...”

พวกเขาเดินเคียงข้างกันอย่างเป็นธรรมชาติและมายืนอยู่หน้าลิฟต์
ตอนนี้ที่ศูนย์ใหญ่ภาพสมาชิกทีมเจ็ดซึ่งเดินไปไหนมาไหนด้วยกันเพียงสองคน
กลายเป็นภาพคนเดียว

ขณะนั้นเอง คนที่ออกมาจากออฟฟิศอื่นก็มากดปุ่มลิฟต์ตัวข้าง ๆ
ชุดนักเรียนในศูนย์ใหญ่ถือเป็นภาพที่หาดูได้ยาก ในอ้อมแขนของเขามีสุนัข
สีขาว โซรัมกับแท่นมองไปทางขวา ส่วนสาวน้อยกับสุนัขมองมาทางซ้าย
ดวงตาทั้งคู่สลับกัน

“โอ๊ะ หัวหน้ากองชินโซรัม และรองหัวหน้าฮันแท่น สวัสดีค่ะ!”

“ครับ สวัสดีครับ ผู้พิทักษ์อายอง”

“สวัสดีครับ”

โซรัมและแท่นก้มศีรษะลงตามอายองที่โค้งอย่างสุภาพ ตรงมุม
ที่อายองมองไม่เห็น ปลายนิ้วของโซรัมเกร็งเล็กน้อย

“...ผู้พิทักษ์อายอง เพิ่งเลิกเรียนแล้วจะมาทำงานใช่ไหมครับ กำลัง
จะไปออฟฟิศเหรอครับ”

“คะ แต่ไม่ได้ไปออฟฟิศคะ ไปหาพี่กาอีล อา ไม่ใช่สิ หัวหน้า
คิมกาอีลบอกว่าจะซื้ออะไรที่ร้านกาแฟให้คะ...”

“หัวหน้าคิมดูเลอย่างดีเลยนะเนี่ย กินให้อร่อยนะครับ”

“ค่ะ!”

อายองโค้งให้อีกครั้งเมื่อลิฟต์ตัวที่โซรัมและแท่นจะใช้มาถึง ก่อนที่
ลิฟต์จะปิดลงและเหลือเพียงพวกเขาสองคน เสียงก็ดังเข้ามาทางช่องประตูลิฟต์

“ว้าว หล่อมากเลยอะ นี อาอีล คราวหน้านั้นลองขอเขาถ่ายรูปด้วย
ดีไหม”

“โฮ่ง!”

ครี๊ด

หลังประตูลิฟต์ปิด ความกระอักกระอ่วนก็ถาโถมใส่คนที่เหลือ

“เด็กคนนั้นเคยอยู่ที่มิมเจ็ดเธอ”

“จริงๆ ปกติต้องตื่นรู้ตอนอายุสิบแปด แต่เพราะปรากฏการณ์รอยแยก
เกิดเร็วขึ้น เธอเลยตื่นรู้เร็วกว่าเดิม”

คราวนี้ก็เช่นกัน อายองเป็นผู้พิทักษ์ที่สามารถเรียกสุนัขอาอิลออกมา
และเหาะได้ด้วยตัวเอง แต่ศูนย์ใหญ่ตัดสินใจว่า การให้เด็กสาวมัธยมต้น
เข้าร่วมทีมเดียวกับชินโซรัมและฮันแทฮุน ซึ่งเป็นผู้ชายที่เข้ากันได้ดีอยู่แล้ว
ดูจะยากเกินไปหน่อย อีอายองจึงถูกจัดให้อยู่ทีมหนึ่ง

“ไม่เคยคิดเลยว่าจะเรียกกันว่า ‘พี่สาว’ หรือ ‘น้องสาว’ เธอดูสบายใจ
กว่าตอนที่อยู่กับฉันนะ”

เขาไม่เคยคิดว่าจะมีใครเดินยิ้มไปทั่วศูนย์ใหญ่ได้

“รู๊นน่าจะส่งไปอยู่ทีมกาอิลตั้งนานแล้ว...”

“นายแค่งยังไม่ได้ลองพยายามเลย ถ้าพยายาม นายเองก็คงทำได้ดี
เหมือนกัน”

โซรัมยิ้มแบบไม่ค่อยเห็นด้วยเท่าไร ระหว่างนั้นลิฟต์ก็มาถึงชั้นหอพัก

ทั้งสองเดินเข้าห้องตัวเอง แต่ไม่นานแทฮุนที่แค่ถอดเสื้อคลุมและเนกไท
ไว้ในห้องก็เดินมายังห้องของโซรัม เขาเปิดโน้ตบุ๊กที่วางบนโต๊ะแล้วนั่งลง
อย่างเป็นธรรมชาติ เพราะมันเป็นของที่เขาเอามาวางไว้นั่นเอง

เมื่อล็อกอินบัญชีของโรงไฟฟ้า ก็สามารถเห็นรายการรอยแยกที่ได้รับ
การกำจัดในวันนี้ ขณะแทฮุนไล่ดูรายการรอยแยก โซรัมซึ่งคาบหูโทรศัพท์
ก็เข้ามานั่งตรงข้าม เมื่อแทฮุนมองมาด้วยสายตาท้าทาย เขาก็ขมวดคิ้ว

“เพราะนาย ชีวิตนี้ฉันเลยไม่สู้บุหรื”

“ไหนๆ ก็เลิกแล้ว ทำไมไม่เลิกอันนั้นไปด้วยเลยล่ะ”

“อ้อ”

นั่นหมายความว่าเขาฟังแบบเข้าหูซ้ายทะลุหูขวา แทนหันไปมองหน้าจอก็อีกครั้งเมื่อเห็นควันลอยออกจากริมฝีปากแดงระเรื่อ

โซรัมวางบุหรี่ที่สูบเสร็จลง แล้วหยิบหนังสือซึ่งอยู่ข้างๆ ขึ้นมา มันคือเล่มที่แทนแค่เห็นชื่อเรื่องก็รู้สึกท้องไส้ปั่นป่วนแล้ว

ถึงการตกหลุมรักไม่ใช่บาป แต่เธอก็ควรมีสติ

หนังสือที่โซรัมหยิบมาอ่านทุกครั้งที่มีเวลาในช่วงนี้ผ่านไปครึ่งเล่มแล้ว สายตาที่ก่อนหน้านี้จ้องหน้าจอก็เลื้อยไปทางสันหนังสือ จากนั้นก็มองลงอีกครั้ง แต่เมื่อถึงจุดหนึ่งเขาก็อดตามไม่ได้

“...มันเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร”

“นิยายโรแมนติคนะ ตอนนี้มีคนหนึ่งตั้งใจออกไปชายหาดเพื่อทำให้อีกคนเป็นห่วง”

“ทำไม”

“ไม่รู้ ฉันไม่เคยอ่านมันแบบเข้าใจจริงๆ เหมือนกัน แต่ผู้ชายในเรื่องพูดเหมือนนายเบ้เลย”

“พูดอะไร”

“ทำไมถึงออกมาที่นั่นคนเดียว หนีมาเหรอ”

“นั่นมันบทพูดแนวสยองขวัญชัดๆ นิยายโรแมนติกแน่เหรอ”

“อ้อ เป็นบทสนทนาที่ชายหาด แบบ ‘หนีอะไรกัน ฉันแค่สงสัยนะ... อย่าเข้าใจผิดนะ อ้อ’”

“...”

“เฮ้อ ถ้าคุณรู้ว่าผมจะกังวลแค่ไหนเวลาที่คุณไม่อยู่ตรงหน้า คุณคงไม่ล้อเล่นแบบนี้หรอกครับ”

เสียงอ่านของโซรัมที่ฟังดูเรื้อยเฉื่อยค่อยๆ ใส่อารมณ์มากขึ้น แทนที่ตาลงและเหยียดมุมปากเป็นเส้นตรง

“‘เธอคะ ไหนๆ ก็ออกมาแล้ว ลองสัมผัสน้ำทะเลดูสิ มันต่างจากการที่แค่จุ่มเท้าลงไปนะคะ’”

“ตรงไหนที่เหมือนกับฉัน”

“เหมือนตอนนายทำเป็นพูดจาสุภาพกับฉันนั่นแหละ โอ๊ะ อันนี้เด็ดไม่เป็นไรครับ ผมเห็นหมดแล้ว กลับโรงแรมกันครับ ผม...มีอย่างอื่น...ที่ชอบสัมผัสมากกว่า”

มือของแทฮุนที่กำลังพิมพ์บางอย่างซังกัก

“อย่างอื่นที่ว่าคืออะไรหะ” “ก็รู้ๆ กันอยู่...”

“...อะไรเนี่ย...”

“ผู้ชายพูดว่า ‘จำเป็นต้องเข้าไปแล้วสัมผัสจริงๆ หะครับ’ อ้อๆ ที่นี่เป็นชายหาดส่วนตัวที่ไม่มีใครเลย มีแค่แสงดาวที่มองเห็นพวกเขาสองคนก่อนจะรู้ตัว ผิวเปลือยเปล่าขาวเนียนกว่าทรายบนชายหาดก็ถูกเผย...”

“พอได้แล้ว”

มือของแทฮุนยื่นไปเพื่อคว้าหนังสือ โซรัมเบี่ยงตัวหลบ

“แม้จะรับลมทะเลเป็นเวลานาน แต่ริมฝีปากของเธอยังชุ่มชื้นเผยให้เห็นเนื้อสีแดงราวกับผลไม้ต้องห้าม มันเป็นสิ่งล่อใจที่ลูกหลานของอดัมและอีฟ¹ไม่สามารถต้านทานได้...”

“นี่!”

ในที่สุดแทฮุนก็เอื้อมสองมือไปเหนือโต๊ะและคว้าหนังสือมา ชื่อเรื่องก็ประหลาดแล้ว เนื้อหายังประหลาดด้วย

“อา รู้แล้วนะ ไม่อ่านให้ฟังแล้ว เอาคืนมานะ ฉันต้องอ่านจากต่อไป”

“...”

แทนที่จะคืนหนังสือ แทฮุนกลับวางมันไว้ใต้โถชักโครก และหันหน้าจออกมาตรงกลาง

“วันนี้มีรอยแยกระดับหนึ่งเกิดที่ซังชูและถนนกูโรที่ละจุด ที่พูซานก็เกิดสองที่เหมือนกัน”

“ระเบิดเยอะจัง”

¹ เชื่อกันว่าเป็นชื่อของชายหญิงคู่แรกที่พระเจ้าสร้างขึ้นและให้ไปอยู่ที่สวนอีเดน แต่แล้ววันหนึ่งอดัมกับอีฟได้ทำผิดกฎสวรรค์ด้วยการแอบกินผลไม้ต้องห้าม พระเจ้าจึงตัดขาดทั้งคู่แล้วขับไล่ออกจากสวนอีเดนไป

น้ำเสียงของเขาดูไม่มีชีวิตชีวาเท่าตอนอ่านหนังสือเพื่อแกล้งแหยุน ราวกับว่าหัวข้อนี้เป็นเรื่องน่าเบื่อ บางทีเขาอาจรู้ว่าแหยุนจะพูดเรื่องนี้ เลยพยายามหาอะไรเบี่ยงความสนใจ

“คิดว่าเหลือเวลาเท่าไร”

โซรัมที่ค่อยๆ สอดนิ้วเข้าไปใต้โน้ตบุ๊กตอบ

“ประมาณสองสามเดือน”

“...”

“ทำไมมันเอาไม่ออกอะ”

เวลาผ่านไปเร็วมาก เมื่อเทียบกับที่โซรัมเคยบอกว่าจะใช้เวลาไม่ถึง สองปี พวกเขาถึงไหนมาได้มากกว่าที่คิด แหยุนไม่ปล่อยให้โซรัมเตรียมรับมือ กับรอยแยกขนาดใหญ่ตามลำพัง เขาจัดการอะไรหลายอย่างร่วมกับโซรัมด้วย

“เราจะชนะ”

เขาพูดเสียงเรียบนิ่ง แต่ก็แฝงไปด้วยความมั่นใจบางอย่าง โซรัมไม่ได้ ตอบกลับ

“ถึงรอยแยกขนาดใหญ่จะแข็งแกร่งขึ้น แต่นายบอกว่ามันไม่น่าต่างไป จากเดิมมาก ถ้ามันแข็งแกร่งกว่าชีวิตที่แล้วแบบที่นายเล่าให้ฟังนิดหน่อย เรามีโอกาสชนะแน่นอน”

“...”

“คราวนี้เรามาสรางค์ครั้งใหม่กันเถอะ”

โซรัมมองหน้าแหยุนเงียบๆ จากนั้นก็หันไปมองหนังสือที่ยังเอาคืนมา ไม่ได้

“ฉันหวังว่าจะเป็นแบบนี้”

“มันจะเป็นแบบนี้”

“โอเค ถ้านายตรวจสอบทุกอย่างแล้วก็คืนหนังสือมาให้ฉัน แล้วไป นอนพักบ้าง เดี่ยวตอนเช้าต้องไม่มีเวลาแม้แต่จะหลับตาเน”

จำนวนรอยแยกระดับหนึ่งที่เคยเกิดขึ้นสัปดาห์ละครั้งหรือสองครั้ง ทั่วประเทศเพิ่มขึ้นเป็นสี่ครั้งต่อวัน จำนวนรอยแยกระดับต่ำกว่านั้นก็เพิ่มขึ้น ด้วยเช่นกัน ด้วยเหตุนี้ตารางการส่งตัวผู้พิทักษ์ของแผนกภาคสนามจึงมีการ

เปลี่ยนแปลงไปเป็นระบบสามกะ โซรัมที่ได้หนังสือคืนมาแล้วจึงใจหาเสียงดัง แล้วทำไม้ทำมือให้เทอญกลับไป

ก่อนก้าวเท้า เทอญก็คว้าข้อมือโซรัมไว้ ใบหน้าจริงจังตอนปรึกษาเรื่อง รอยแยกขนาดใหญ่ครั้งที่สามเมื่อครู่กลายเป็นสีแดงกำ

“ขอจับก่อนแล้วค่อยไปได้ไหม”

ริมฝีปากของโซรัมเผยอเล็กน้อย แทนที่จะตอบ เขากลับพยักหน้า เบาๆ เทอญเข้ามาใกล้จนริมฝีปากของพวกเขาสัมผัสกัน เทอญดันไหล่โซรัม ให้เอนลงบนโซฟา หัวเข่าข้างหนึ่งของเทอญยกขึ้นวางบนนั้น โซรัมรู้สึกเหมือน ร่างกายถูกลึงที่มึนน้ำหนักรุนแรง ทั้งที่อีกฝ่ายไม่ได้ทิ้งน้ำหนักตัวลงมาเลย

ไม่ช้าริมฝีปากก็ประกบกันอย่างอบอุ่นและนุ่มนวล

ปากของเขาถูกกักอยู่ระหว่างฟันของตัวเองและริมฝีปากอีกฝ่าย จากนั้นก็ผล่อออกและเริ่มถูไถกัน สายตาต่างจ้องมองคนตรงหน้า เมื่อ ริมฝีปากทั้งสองเผยออีกเล็กน้อยและซ้อนทับกันอย่างสมบูรณ์ ดวงตาของ ทั้งคู่ก็ปิดลง

ลมหายใจที่รินรดเต็มไปด้วยความตื่นเต้นที่เริ่มปะทุ ไหลของโซรัม ถูกกดให้แน่นชิดโซฟามากขึ้น เมื่อลื่นสัมผัสกัน ทั้งสองคนก็สะดุ้ง ลื่นของ เทอญมีรสชาติเหมือนน้ำสะอาดไม่มีอะไรเจือปน โซรัมไม่แน่ใจว่าสำนวนนี้ ถูกต้องหรือเปล่า เพราะเขาไม่รู้จะเปรียบกับอะไร...

“ฮู้ อือ”

“ฮ่า...”

หลังประกบปากกันสักพัก ลมหายใจก็เริ่มขาดห้วง พอได้สูดหายใจ สั้นๆ ก็กลับมาจับกันอย่างเร่าร้อนอีกครั้ง

ปกติการจับควรเหนียวหอบและแนบชิดกันเหมือนกำลังแข่งขัน แบบนี้ไหม แค่ว่าเสียงก็เหมือนว่าทั้งคู่กำลังวิ่งแข่งขันกันอยู่ ไม่นับเสียง ชื่นแฉะที่ดังจากริมฝีปากของพวกเข

“อ้อ อืม...!”

มือที่วางอยู่บนไหล่โซรัมค่อยๆ ไล่อลงมา ฝ่ามือหนากดบนหน้าอก แผ่วเบา เทอญทั้งตัวลง ร่างกายของพวกเขาก็แนบชิดกันไม่ต่างจากริมฝีปาก

โซรัมไม่คิดปล่อยให้ตัวเองถูกสัมผัสฝ่ายเดียว เขาคดร่างแหวนผ่านเสื้อยืดแรงๆ บางครั้งเวลาถึงแรงเกินไป กระดุมเสื้อก็หลุดออกมาหนึ่งหรือสองเม็ดเหมือนตอนนี่

กลุก กลุก

เสียงกระดุมกลิ้งไปตามพื้นดังขึ้น ต่อให้ได้ยินเสียงนั้น การจับก็ยังดำเนินต่อไป เมื่อความร้อนรุ่มบดเบียดกันพร้อมลมหายใจหนักหน่วง ร่างกายก็ร้อนระอุทันที เหงื่อเริ่มผุดซึม แหวนที่มีอุณหภูมิร่างกายสูงกว่าโซรัมก็ยิ่งสูงมากขึ้น จนเห็นหยดน้ำกำลังก่อตัวตรงท้ายทอย

จูบแรกที่เกิดจากความเปลือยโผล่ จากนั้นก็เกิดขึ้นอีกครั้ง และอีกครั้ง ประสบการณ์การจูบค่อยๆ เพิ่มขึ้น

บางครั้งเขารู้สึกเหมือนเป็นเด็กไม่รู้จักระเบียบในการเล่นกับไฟ ไม่สนใจเรื่องที่จะเกิดขึ้นในภายหลัง ทั้งยังเติมไฟเพิ่มเพราะเปลวไฟลุกโชนตรงหน้านั้นงดงาม และน่าตื่นตาตื่นใจมาก เขาจึงเปลวไฟราวกับถูกล่อลวง โดยไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเหนือทวมตัวเพราะความร้อน

ทุกครั้งที่ขยับร่างกายแข็งทื่อกับโซฟา เนื้อตัวจะเบียดกัน แขนของแหวนซึ่งค้ำอยู่ข้างศีรษะโซรัมจะลงไปอีก

“!”

“อ้อ”

ในที่สุดกลางลำตัวที่ร้อนระอุก็สัมผัสกัน จูบยาวนานจบลงพร้อมอาการสะดุ้งเบาๆ ของทั้งคู่ แหวนยันหนักโซฟาลุกขึ้น โซรัมเองก็ลุกขึ้นนั่งบนโซฟา ร้อนจัดเช่นกัน

ในบรรยากาศชวนกระอักกระอ่วน ท่าทางของพวกเขาก็ดูเก๋ๆ กังๆ ไปด้วย

“...ทำ...มากกว่านี้...ก็ได้”

“ไม่เป็นไร...”

ลมหายใจที่พวยพุ่งเต็มไปด้วยความรู้สึกค้างคา หลังจากตั้งสติได้แล้ว โซรัมก็ลุกยืน แหวนก้าวหลบไปสองสามก้าวเพื่อเปิดทาง

“นายมาสัมผัสฉันผ่านเสื้อผ้าขนาดนี้ ฉันทำไม่ได้ถอดแล้วไปขึ้นต่อไป

เลยล่ะ”

“ฉันยังไม่ได้เตรียมใจ”

โซรัมเหมือนจะพูดบางอย่างแต่ก็เงียบไว้

“...เข้าใจแล้ว งั้นไปก่อนนะ จัดการให้เรียบร้อย พรุ่งนี้เจอกัน”

“อืม”

เมื่อโซรัมเข้าไปในห้องตัวเอง ประตูห้องน้ำในห้องแทูนก็ปิดลงเช่นกัน พวกเขาเริ่มเล่นกับไฟ แต่กลับไม่รู้วิธีดับมัน จึงวิ่งหนีเข้าห้องตัวเองในช่วงที่มันร้อนระอุที่สุด

โซรัมเดินเข้ามาในห้องน้ำแล้วสาดน้ำเย็นใส่หน้า ริมฝีปากบวม ๆ คือส่วนที่แดงที่สุดบนใบหน้าซึ่งสะท้อนอยู่ในกระจก

“...แปลกจริง ๆ...”

เป็นชีวิตที่แปลกประหลาด ความรู้สึกก็แปลกประหลาด เหตุการณ์ก็ยิ่งแปลกประหลาด ฮันแทูนก็แปลกประหลาดเช่นกัน สิ่งที่แปลกที่สุดคือการที่เขาเอาทั้งคู่ไปแทนที่ตัวละครในนิยายรักไร้สาระนั้น หรือเขาจะจินตนาการแบบแฮปปี้เอนด์ถึงนั้น ทั้งที่ตัวเขารู้ดีกว่าใครว่ามันไร้ประโยชน์แค่ไหน

“...”

แต่ก็ยังอยากไปชายหาดสีฟ้าอันเงียบสงบกับอีกฝ่ายสักครั้ง

แน่นอนว่ามีความเป็นไปได้ที่ทั้งสองคนจะรอดชีวิต แต่โซรัมไม่คิดว่ามันจะสูงมากนัก แทูนดูเหมือนมีความหวังอยู่บ้าง โซรัมสงสัยว่าจะบอกไปว่ามันไร้ประโยชน์ และสุดท้ายก็แค่ปล่อยไว้ไม่พูดอะไร ทำเพียงพยักหน้าตามทุกครั้ง

ถ้าเป็นแบบนี้ก็คงดีสิ

ช่วงเวลาสงบสุขก่อนจตุลจะมาถึงสิ้นสุดลง ในที่สุดภูเขาสีดำก็ปรากฏขึ้น ในทะเลนอกชายฝั่งเมืองพูซาน เสียงสัญญาณเตือนภัยดังขึ้นทั่วศูนย์ใหญ่ ผู้พิทักษ์ทั้งหมดที่สังกัดศูนย์ใหญ่ถูกเรียกตัว พวกเขาได้รับการแจ้งข่าวเรื่อง รอยแยกขนาดใหญ่ครั้งที่สามซึ่งเกิดขึ้นที่เมืองพูซาน

“ที่พวกเขาแย่งสร้างทำเป็นไม่รู้เรื่องรอยแยกขนาดใหญ่บนภูเขา บุกฮันซานเลย เราต้องไปช่วยจริงๆ เหนอ”

“ส่งคำตอบแบบเดียวกันไปเลยครับ ว่า ‘ด้วยจำนวนของผู้พิทักษ์ ระดับหนึ่ง ทำให้ไม่มีกำลังมากพอที่จะช่วยเหลือเรื่องที่เกิดขึ้นกับสาขา’”

ผู้ที่สูญเสียเพื่อนร่วมทีมหรือเพื่อนในดันเจี้ยนภูเขาบุกฮันซานระดับหนึ่ง ไม่สามารถซ่อนความรู้สึก ‘สมควรแล้ว’ ไว้ได้และเอาแต่ถากถาง พวกเขา ส่วนใหญ่คือผู้พิทักษ์ที่เข้ามาหลังเหตุการณ์รอยแยกขนาดใหญ่ครั้งที่สอง ในทางกลับกัน ผู้ที่เคยประสบกับรอยแยกขนาดใหญ่ครั้งก่อนๆ ยืนหนึ่ง ด้วยใบหน้าแข็งทื่อ ไม่สามารถพูดอะไรได้

ไม่ช้าจอขนาดใหญ่ก็คลี่ลงมาบนเวที ภาพสถานการณ์ปัจจุบันของ เมืองพูซานปรากฏขึ้น ตอนนั้นเอง แม้แต่คนที่ทำหน้าบูดบึ้งก็พูดไม่ออก ไม่มีจุดใดบนหน้าจอที่ไม่ใช่สีแดงเข้ม ที่ที่ควรมีน้ำทะเลสีฟ้าใสกลับถูกลาวา ปกคลุม

ขณะวิดีโอเล่นอยู่ ก็มีคนปรากฏตัวขึ้นด้านหลังหอประชุม

“แค้ก...”

เขาเดินโซเซมาพร้อมใบหน้าซีดเผือด

“ช่วยด้วย!”

เลือดหยดจากจมูกและหูของซอมินก็ที่เดินทางจากพูซานมายังกรุงโซล

“ช่วยด้วย ได้โปรด...!!!”

เป็นน้ำเสียงสิ้นหวังซึ่งไม่เคยได้ยินจากชายหนุ่มผู้เก็บตัวคนนี้ จากนั้น ก็มีคนวิ่งเข้ามาแจ้งข่าวน่าตกใจ

“ผู้จัดการสาขาพูซาน ชินกีฮยอน...เสียชีวิตระหว่างการต่อสู้กับ พวกตัวกลายพันธุ์ครับ”

ซอมินก็ซึ่งมาจากที่เกิดเหตุอย่างสิ้นหวังกัดริมฝีปากแน่น นี่คือ

จุดเริ่มต้นของรอยแยกขนาดใหญ่เต็มรูปแบบ

“ไปกันเถอะ”

ผู้อำนวยการที่ก้าวออกมาท่ามกลางความวุ่นวายของเหล่าผู้พิทักษ์
จับมือมินกีแน่น

ไม่ถึงสิบชั่วโมงหลังดันเจี้ยนระเบิด เจ้าหน้าที่จากสาขาพูซานก็เสียชีวิต
ไปครึ่งหนึ่ง ลาวาหลังไหลออกมาประหนึ่งเสาไฟจากภูเขาสีดำสูงตระหง่าน
เหนือชายฝั่ง ความร้อนทำให้เกิดเมฆดำบนท้องฟ้า ฝนกรดตกลงมาดั่งน้ำฝน
บรรยากาศไม่เสถียรทำให้เกิดพายุในทะเล

คลื่นก่อตัวขึ้นเป็นกำแพงสีแดง ทุกครั้งที่เข้ามาปกคลุมพื้นดิน ลาวา
จะพุ่งขึ้นถึงช่วงกลางของอาร์ทเมนต์สูง พื้นที่ส่วนใหญ่ในรัศมีสิบกิโลเมตร
จากชายฝั่งสูญเสียดินเดิมและกลายเป็นสีดำ

ความร้อนกระจายไปในอากาศแผดเผาผิวหนังของผู้พิทักษ์ระดับหนึ่ง
จนเป็นสีแดงทันที

“เป็นไปได้...”

แม้แต่ผู้พิทักษ์ระดับเก้าที่เคยประสบกับรอยแยกขนาดใหญ่ครั้งแรก
และครั้งที่สองมาแล้ว รวมถึงพักแเจซอน ต่างมีสีหน้าตกตะลึง หากรอยแยก
ขนาดใหญ่ทั้งสองครั้งที่พวกเขาเคยเผชิญคือหายนะ นี่ก็คือนหัตถภัยและ
นรกบนดิน เป็นสิ่งที่ดูเหมือนไม่อาจรับมือได้ด้วยพลังของมนุษย์

ไม่เคยมีสถานการณ์แบบนี้เกิดขึ้นบนโลก แม้แต่ในพื้นที่ที่มีภูมิอากาศ
สุดขั้ว โซรัมเป็นคนเดียวที่ยังมีสีหน้าสงบขณะมองพวกตัวกลายพันธุ์พุ่งจาก
ลาวาสีแดงซึ่งไหลไปบนพื้นดิน

“...”

เขาจ้องพื้นที่ถูกเผาไหม้จนเกรียมแล้วหันไปมองคนที่อยู่ข้างๆ แทฮุน
หน้าซีดเผือดและพูดอะไรไม่ออก สิ่งที่เขาคาดเดาและเตรียมการไว้ไม่อาจ
เทียบกับรอยแยกที่เกิดขึ้นจริงตรงหน้าได้

เฮ้อ

แม้จะไม่ได้คาดหวังอะไร แต่ถึงอย่างนั้นก็ควรให้ฮันแทฮุนได้ลอง

สิ่งที่เตรียมไว้

อาวุธปืนที่นำมาจากฐานทัพทหารและติดตั้งไว้ใกล้ๆ ถูกลวาวังไปเรื่อยเรื่อย การคำนวณทิศทางเพื่อสกัดกั้นลวาวังด้วยการทูปอพาร์ตเมนต์มาขวางไม่มีความหมาย เพราะทั้งโครงการจะกลายเป็นเถาเถนจากคลื่นเพียงลูกเดียว

ตัวกลายพันธุ์ลวาวังสีดำสนิทจำนวนมากจนมองไม่เห็นจุดสิ้นสุดมุ่งหน้ามายังแผ่นดิน เค้าโครงศพของผู้ที่หลบหนีไม่ทันมิให้เห็นประปรายบนพื้นดินดำทะมึนที่พวกมันเหยียบย่ำผ่านไป

ความลึนหวังมืดมนแผ่ปกคลุมใบหน้าของฮันแทฮุนที่แบกความหวังเลื่อนรางมาตลอดสองปี

โซรัมมองภูเขาสีดำสูงตระหง่านซึ่งอยู่ไกลออกไป

“อืม นี่มันเกินไปจริง ๆ”

เขามีแสงสังหารจนถึงจุดจบ

ความจริงก็คือเขาโกหกแทฮุน รอยแยกขนาดใหญ่ครั้งที่สามเริ่มแข็งแกร่งอย่างรวดเร็วเมื่อผ่านการย้อนเวลามาสองครั้ง ดังนั้นความหวังที่แทฮุนมีจึงเป็นไปไม่ได้ตั้งแต่แรก

ฟู

ไฟสีแดงพุ่งขึ้นจากภูเขาสีดำ ความร้อนซึ่งทำให้หายใจไม่ออกแผ่มายังบริเวณที่ลวาวังคืบคลานมาไม่ถึง

“ฮันแทฮุน พวกมันกำลังจะกรูกันเข้ามาแล้ว เตรียมตัวต่อสู้ได้เลย...”

“...”

“ฮันแทฮุน”

“จะต่อสู้กับมันได้อย่างไร...”

โซรัมคุ้นเคยกับปฏิกิริยาโต้ตอบและอารมณ์ของอีกฝ่าย ความรู้สึกพายัพที่เกิดขึ้นตั้งแต่ก่อนลงมือ ความรู้สึกไร้เรี่ยวแรงจากการที่ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงอะไรได้ แม้เขาจะรู้อยู่แล้วว่าต้องลงเอยแบบนี้ แต่การได้เห็นสีหน้านั้นก็ทำให้ขมขื่นในใจอยู่ดี

โซรัมดึงแทฮุนและพาไปด้านหลังอาคารที่ไม่ร้อนมาก ข้อมือที่กำลังแน่น

ปล่อยลงข้างตัวอย่างหมดแรง

...แม่งเอ๊ย แค่มันเกิดขึ้นเร็วกว่าเดิมหลายปีก็น่ารำคาญพออยู่แล้ว
นี่ยังต้องเห็นเขามีสีหน้าแบบนี้จนจบจริง ๆ เหรอ

ความขมขื่นกลายเป็นความเจ็บปวดที่ठाโถมเข้ามาในอก มันเจ็บปวด
มากจนความกลัวที่มีต่อรอยแยกขนาดใหญ่ถูกลบเลื่อนไปชั่วขณะ

โซรัมหันไปหาเทอนที่ยืนฟังกำแพง ก่อนจะเขย่งปลายเท้า ระเบิด
สายตาของพวกเขากำลังอยู่ในระนาบเดียวกัน

ชีวิตน่าจะได้เจอความต่างของระดับความสูงนี้ตั้งแต่แรก

“เทอน”

และคงไม่มีโอกาสได้เรียกอีกฝ่ายแบบนี้ด้วย

โซรัมแนบริมฝีปากกับเทอนที่เหมือนไร้จิตวิญญาณ เมื่อเห็นอีกฝ่าย
ไม่ตอบโต้ เขาจึงถูไถปากอยู่หลายครั้ง จากนั้นก็สอดลิ้นผ่านกลีบปาก
ที่อ้ากว้างอย่างเหม่อลอย ไม่มีใครอยู่แถวนี้ หรือต่อให้มีใครมาเห็น เขาก็
ไม่สนใจแล้ว โซรัมจับมือเทอนแน่นและจับต้อยู่ฝ่ายเดียว ทั้งที่ปกติ
เทอนมักจะรุกหนักกว่า

นี่เป็นครั้งแรกที่มีใครสักคนมาชอบเขา เขาจึงหยิบนิยายรักซึ่งไม่เคย
สนใจมาอ่าน หรือบางทีเขาอาจจินตาก็ได้ เพราะแม้แต่จากโรมานติก
ห่วยแตกนั้นก็ยิ่งอยู่ตรงหน้าทะเลสีฟ้า นั่นเพราะทะเลทั้งหมดที่เขาจำได้
ล้วนเป็นสีแดงเพลิง

“...ทำอะไร”

“ได้สติแล้วเหรอ”

“...”

ดวงตาที่มองโซรัมดำมืดผิดปกติ เทอนก้มหน้าลง

“มันจะจบที่นี้ใช่ไหม”

“อ้อ ต่อไปคงทำลายรอยแยกขนาดใหญ่ครั้งที่สามไม่ได้แล้ว มัน
แข็งแกร่งเกินไป”

“...”

“น่าจะเป็นจุดจบแล้วแหละ”

หากดำเนินไปด้วยพลังแบบนี้ กรุงโซลคงถูกยึดครองภายในไม่กี่วัน มองไม่เห็นหนทางที่จะรอดได้เลย ลาวาซึ่งปกคลุมพื้นดินอย่างรวดเร็วตอนนี้ มาอยู่ตรงหน้าแล้ว ไชรม์และเทอุนเหาะขึ้นเพื่อหลบเลี่ยงลาวา ขณะเดียวกัน เหล่าผู้พิทักษ์กำลังปรึกษาหารือกันอย่างลึนหวังว่าควรทำอย่างไรดี กระทั่ง ช่วงเวลานี้ แนวนรบก็ยิ่งถูกผลักให้ถอยหลังออกไปเรื่อย ๆ

“นายใช้ชีวิตในที่แบบนี้มาตลอดเหรอ ทั้งที่รู้สึกแบบนี้เนี่ยนะ”

เสียงของเทอุนลั่นเครื่องจนผิดปกติ

“ไม่รู้สิ ตอนนี้อยู่ไม่ค่อยน่ากลัวแล้ว”

ไชรม์คิดว่าตัวเองจะเป็นคนแรกที่หมดกำลังใจเมื่อนึกถึงฝันร้าย ในอดีต นำแปลกที่เขากลับไม่เป็นอะไร หรือเป็นเพราะเทอุนดูหวาดกลัว มากกันนะ เพื่อลดความเสียใจที่จะต้องแยกไปในชีวิตหน้า เขาจึงไม่อยาก แสดงภาพลักษณะอันอ่อนแอให้อีกฝ่ายเห็น

“ฮันเทอุน ก่อนทุกอย่างจบลง ฉันจะไขว่คว้าอะไรเง้ ๆ ให้ดู”

หมอกสีน้ำเงินแผ่ออกมาจากไชรม์ที่ยกยิ้มเล็กน้อย หมอกนั้น เข้าปกคลุมร่างของเขาและเติมเต็มพื้นที่โดยรอบ ทั้งยังเพิ่มปริมาณเรื่อย ๆ มันมากกว่าตอนประลองกับเทอุนหลายสิบเท่า

“นายบอกว่าตกหลุมรักฉันตอนสู้กับฉันครั้งที่สอง เพราะงั้นก็ต้อง ประมาณนี้”

ไชรม์ขยับมือ หมอกสีน้ำเงินหันไปเผชิญหน้ากับสนามรบที่ดูเดือดที่สุด มันดูราวทะเลสีน้ำเงินลูกใหม่ที่ปรากฏขึ้นเพื่อขวางกั้นทะเลสีแดง

“ที่จริง ฉันว่าฉันไม่เคยพุดมาก่อน แต่ฉันก็ชอบนายมากเหมือนกัน”

“...”

“แค่นายในชีวิตนี้”

ไชรม์ส่งคลื่นสีน้ำเงินพุ่งไปทางชายฝั่ง หมอกนั้นบางส่วนรวมตัวกัน เป็นรูปดาบอยู่ในมือขวาของเขา

ซึ่ง!!!!

ไชรม์เหวี่ยงอาวุธที่ทำจากหมอกออกไป จากนั้นตัวกลายพันธุ์ห้าตัว ตรงหน้าก็สูญเสียแกนกลางของพวกมันพร้อมกัน หมอกที่หมุนวนรอบตัว

เขาเปลี่ยนรูปร่างอย่างอิสระและคอยคุ้มกัน เขาแทรกเข้าไปกลางฝูงตัวกลายพันธุ์ จากนั้นควันดำจำนวนมากก็พวยพุ่งออกมาจากตัวกลายพันธุ์ที่ถูกจัดการ

เงาที่เหมือนถูกล้อมรอบด้วยลาวาสีแดงเทาขึ้นไปอย่างรวดเร็วพร้อมหมอกสีน้ำเงินกระจายออกไป จากนั้นก็ฟาดฟันพวกตัวกลายพันธุ์ที่อยู่รอบๆ ตัวกลายพันธุ์ลาวาที่อยู่แนวหน้าและไม่เคยถอยร่น ตอนนี้แยกออกตามเส้นทางที่โซรมพุ่งไป ผู้อำนวยการพักแชนอนที่กำลังต่อสู้ในสภาพโศกเลือดพร้อมผู้พิทักษ์คนอื่นต่างอดไม่ได้ที่จะหันมองโซรม

มีเพียงคนเดียวที่ยังสงบนิ่ง ก็คือเจ้าตัว

ร่างกายอดทนได้ดีกว่าที่คิดแฮะ

พอคิดแบบนั้น เลือดก็ไหลย้อนจากลำคอ โซรมรีบถอนความคิดเมื่อครู่ทันที เบื้องหน้าคล้ายย้ำเตือนว่าต่อให้เลือดไม่ไหลย้อนขึ้นมา สนามรบก็ปักธงมรณะรออยู่แล้ว

เมื่อเขายกหลังมือเซดใต้จมูก ก็เห็นเลือดเปรอะเปื้อนผิว ในทะเลทางไกลออกไป ลาวาจำนวนมากกว่าที่เขาเพิ่งจัดการกำลังไหลเข้ามา

โซรมกระโจนเข้าไปในฝูงตัวกลายพันธุ์อีกครั้ง

ที่น่าแปลกคือเขาไม่นึกถึงความทรงจำฝังใจใดๆ เมื่อถึงจุดนี้ รู้สึกเหมือนว่ากำลังเหาะเหินอย่างกระฉับกระเฉงมากกว่า

“แค็ก แค็ก”

อา ขอยกเลิกคำว่าเหาะเหินอย่างกระฉับกระเฉง ตอนนี้ภายในของเขาเริ่มปั่นป่วนแล้ว แต่พอคิดว่าฮันเทอนกำลังมองมาจากด้านหลัง ร่างกายของเขาก็ไม่ยอมหยุด

ซึ๊ง!!!!

หมอกแทรกผ่านตัวกลายพันธุ์ลาวาอีกครั้ง ตอนนี้โซรมปล่อยให้พลังซึ่งสะสมอยู่ในร่างกายไหลออกมาโดยไม่ลังเลอีกต่อไป

ทันใดนั้นรอยยิ้มก็ปรากฏบนใบหน้าที่มีแผลไฟไหม้ อารมณ์ของเขาตรงกันข้ามกับสถานการณ์โดยสิ้นเชิง เขารู้สึกโล่งใจ นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตที่โซรมพุ่งไปข้างหน้าด้วยเป้าหมายี่เ่งในการอยากดูดีในสายตาใครบางคน

โดยไม่เกรงกลัวหรือใส่ใจความเจ็บปวดจากการหักโหมเกินไป เขาเพิ่งตระหนักได้ว่าเป็นเรื่องที่ทำให้โง่โง่มาจริงๆ

ตรงกันข้ามกับความรู้สึกนั้น บริเวณโดยรอบร้อนระอุขึ้นเรื่อยๆ พวกตัวกลายพันธุ์ซึ่งมองว่าโซรัมคือศัตรูแสนอันตรายเข้ามาล้อมเขาไว้ท่ามกลางแสงสีแดงเพลิงลุกโชน โซรัมปล่อยหมอกสีน้ำเงินออกมาไม่สิ้นสุด

ก่อนจะรู้ตัว เสื้อผ้าของเขาก็ขาดรุ่งริ่งไปแล้ว มีหน้ำซ้ำยังมีรอยไหม้ลึกหลายแห่งที่ทำให้ผิวหนังตายขณะไม่ทันได้สังเกตด้วย

ครืด ครืด ครืดดดด!

ตัวกลายพันธุ์ตัวหนึ่งพุ่งพรวดจากด้านหลังโซรัม เขาสัมผัสได้ถึงความร้อนรุนแรง แต่ไม่มีเวลาพอจะหยุดมัน

แกร็ง!!!

ตอนนั้นเองเสียงโลหะกระทบกันก็ดังขึ้น ความร้อนสลายไป เมื่อเขาหันไปข้างหน้าหะหนึ่ง วิถีโค้งของดาบก็ปรากฏให้เห็นในสายตา

แทอนเข้ามาหาเขาด้วยใบหน้าที่ผ่านมาดูเรียบร้อยดี แต่คราวนี้กลับเลอะเทอะไปหมด

“ชินโซรัม”

ประกายไฟปะทุขึ้นระหว่างพวกเขา เมื่อสายดาบแบบที่เคยสับกันแค่นี้ในหอพักมาประสานกันตอนนี้ ก็ยิ่งทำให้รู้สึกชัดเจนว่าจุดจบใกล้เข้ามาแล้ว

พวกเขาสบตากันแต่ไม่มีโอกาสได้พูดคุย พวกตัวกลายพันธุ์พุ่งเข้ามาอีกครั้งจากทุกทิศทาง

แทอนกัดฟันแน่นเช่นเดียวกับตอนที่เขาวิ่งไปหาโซรัมเมื่อครู่ เขาหุ้มดาบด้วยแสงสีขาวและกวาดดาบเป็นวงกว้าง วิธีที่โซรัมช่วยฝึกและปรับแก้มีประสิทธิภาพมากในสถานการณ์ที่ต้องจัดการศัตรูจำนวนมาก แม้ว่าจะทำลายเพดานและผนังห้องฝึกทุกครั้งก็ตาม

แทอนดึงพลังออกมาเต็มที่ ส่วนโซรัมก็แสดงฝีมือที่เหมือนปาวาหาริย์

ซึ่งมนุษย์ไม่สามารถทำได้ แต่พอรู้สึกตัวก็รู้ว่าไม่มีพื้นดินให้เหยียบแล้ว พวกเขาต้องล่าถอยไปสู่ฝั่ง นั่นหมายความว่าจำนวนผู้พิทักษ์ที่ป้องกันแนวชายฝั่งอื่นๆ ลดน้อยลง

ตุ๊ป

ตอนนั้นเอง แผ่นหลังของคนที่กำลังหายใจแรงก็สัมผัสกับแผ่นหลังของเขา ผมสีน้ำตาลไทรอยู่ตรงท้ายทอย

“ฉันบอกให้นายดูอะไรเง้ๆ จากด้านหลังไง มาตรงนี้ทำไม”

“นี่คือความปรารถนาในการตื่นรู้ของฉัน จะให้ฉันอยู่แต่ข้างหลังไ้ได้ยังไง”

“...”

“ฉัน...ฉันตื่นรู้เพราะไม่อยากเห็นนายสู้ๆคนเดียว”

“...ฮันแทอุน น่ารำคาญซะมัด”

คำว่า ‘น่ารำคาญ’ ของโซรัมพิสูจน์แล้วว่าคำพูดและการกระทำของแทอุนมีผลต่อหัวใจเขา และเขาไม่รู้ว่าต้องทำอะไร แทอุนยิ้มน้อยๆ พลางแนบหลังตัวเองกับหลังโซรัม

แขนขากระดูกงูต้องย้ายดาบไปยังมือซ้าย ทันใดนั้นแรงกระตุ้นบางอย่างก็ผุดขึ้นบนมือขวาที่ว่างเปล่า แทอุนส่งมือขวาไปด้านหลังและจับมือโซรัมไว้ อาการสั่นบรรเทาลงเล็กน้อย เขานึกถึงภาพเด็กชายที่เคยเห็นในทีวีเมื่อหลายปีก่อน จากนั้นก็ออกแรงบีบมือโซรัมอีกครั้งแล้วปล่อยโซรัมกระดิกนิ้วเบาๆ ตามมือที่เคลื่อนออกไปในอากาศ

ในช่วงเวลาสั้นๆ ตัวกลายเป็นรูปร่างมากก็กรูเข้าไปหาพวกเขา การโจมตีของแทอุนและโซรัมกระจายไปยังทิศทางตรงกันข้าม

การต่อสู้ดีขึ้นจนเพื่อสกดกันรอยแยกขนาดใหญ่เป็นสิ่งซึ่งไม่มีความหมายอย่างถึงที่สุด ยิ่งเห็นว่าดันเจี้ยนแข็งแกร่งขึ้นเรื่อยๆ ตามจำนวนการย้อนเวลาซ้ำอีกครั้ง ความหวังที่โอบอุ้มมาจนถึงตอนนี้ก็เริ่มจางหาย ความร้อนที่เคยสัมผัสได้บนแผ่นหลังหายไป แทนที่ด้วยความร้อนระอุที่คอยฉีกผิวหนัง ซึ่งหลังไหลเข้ามาทุกทิศทุกทาง

“อีก...!”

ครี๊ด

ขณะแหวนหันไปพ้นใส่พวกตัวกลายพันธุ์ ก็เห็นร่างของโซรัมท่ามกลาง
ควันดำและเปลวเพลิงแผดเผา มือที่ลู่เบ็ดมูมปากเต็มไปด้วยเลือด ร่างกาย
ที่ไม่เคยเสียจังหวะสักครั้งขณะฝึกซ้อมกับแหวน ตอนนั้นกลับชวนเซไปมา
สายตาของแหวนที่จับจ้องแต่โซรัมก็พร่ามัวเช่นกัน มันพร่ามัวและกลับมา
คมชัดสลับกันไปมา

โซรัมดูเจ็บปวดมาก ถึงจะรู้ว่าเป็นไปได้ แต่แหวนก็ยังอยากให้
อีกฝ่ายได้พักอย่างสบายใจแม้เพียงชั่วขณะก็ยังดี

ครีน...!

ระหว่างเปลือยให้ความสนใจอีกฝ่าย ทะเลก็ส่งเสียงคำรามออกมา
ในไม่ช้าเสียงกริรร้องก็ดังขึ้นรอบบริเวณ

“นั่น...อะไรกันอีกล่ะ...”

คลื่นที่ซัดจากด้านหน้าภูเขาสีดำนั้นรวดเร็วจนกลายเป็นสีนํ้ามึ และ
ทอดเงาขนาดใหญ่เหนือศีรษะของผู้พิทักษ์บริเวณนั้น

“นะ...หนีเร็ว!”

“ถอย! ถอยเร็ว!”

หากมีสัตว์ประหลาดบุกมาทำลายโลกและกางปีกซึ่งเต็มไปด้วยเลือด
ปะปนเศษเนื้อ รูปลักษณะของมันจะเป็นแบบนั้นหรือเปล่า คลื่นซัดเข้ามาใกล้
แผ่นดิน กลืนกินตัวกลายพันธุ์ลาวาพร้อมขยายขนาดใหญ่ขึ้นอีก

“ฮันแหวน อย่าหันไปมอง เหาะไปเลย!”

โซรัมและแหวนซึ่งอยู่ใกล้ชายฝั่งมากกว่าผู้พิทักษ์คนอื่นหันหลังกลับ
อย่างรวดเร็ว

ซู...

ครีน...

ลมกระโชกแรงพาคลิ้นซัดเข้าหาแผ่นดิน คลื่นลาวาไม่ปล่อยให้พวกเขา
หลบหนีง่าย ๆ คนสองคนที่หนีรอดจากปลายเงาคลิ้นอย่างหวุดหวิดโดนถ้ำไว้
อีกครั้งเมื่อถูกไล่ตามอย่างดุเดือด

วินาทีที่คลื่นซัดเข้ามาบดบังภูเขาสีดำสูงตระหง่านและห้องฟ้าโดยรอบ

ซ่า ซ่า ซ่า ซ่า ซ่า!!!!

กำแพงคลื่นขนาดใหญ่ก็เริ่มพังทลายไปข้างหน้า แทอุนรู้สึกซ่าไปทั่วหนึ่ง

พอทำใจยอมรับได้ การตัดสินใจก็เร็วขึ้นอีก แทอุนชะลอความเร็วในการหนีชั่วคราว เพื่อที่จะอยู่ห่างจากโซรัมครึ่งก้าวพอดี

ไม่มีการคำนวณใดๆ ร่างกายของเขาเคลื่อนไหวไปตามธรรมชาติ เหมือนเป็นนิสัยที่ทามาเนินนานแล้ว และเขาไม่เสียใจกับการเลือกของตัวเอง แม้แต่น้อย ตัวเขาเองที่ตายไปเพราะช่วยโซรัมก็คงรู้สึกแบบนี้เช่นกัน

“นี่”

โซรัมก็หันมาพร้อมส่งเสียงเย็นชาประหนึ่งน้ำแข็ง ใบหน้าของเขาโกรธจัด

“ฉันบอกแล้วโซโหมว่าอย่าทำแบบนี้”

หัวใจของแทอุนดิ่งลงคล้ายตระหนกได้ว่าตัวเองทำพลาดไป สำหรับโซรัมที่ต้องแบกความทรงจำทั้งหมดติดตัวไปด้วย นี่ย่อมเป็นการกระทำที่เลวร้ายที่สุด

“ขอโทษ...”

ระหว่างนั้นคลื่นก็เริ่มซัดเข้าสู่แผ่นดิน ลมร้อนพัดประกายไฟเข้ามาทำเอาหายใจไม่ออก สายเกินไปที่จะทำอะไรได้ แทอุนตะโกนอย่างร้อนรนด้วยสีหน้าบิดเบี้ยว

“เป็นฉันที่เห็นแก่ตัวเอง อย่าจำมันนะ!”

“จะลืมได้ยังไงละ ไอ้หมาเวร!”

โซรัมตะเบ็งเสียงราวกับจะอาเจียนเป็นเลือด จากนั้นก็คว้าคอเสื้อแทอุนเหวี่ยงไปยังทิศทางตรงข้ามกับคลื่น

“ต่อไปทุกอย่างจะจบ แม่ง แต่นายห้ามตายก่อนฉัน!!”

ซ่า ซ่า ซ่า

โซรัมกำหน้าอกตัวเองแน่นเหมือนจะควักหัวใจออกมา หมอกสีน้ำเงินพวยพุ่งจากร่างของเขาอีกครั้ง ท่ามกลางท้องฟ้าสีดำแดง มีเพียงหมอกสีน้ำเงินที่รวมตัวกันเพียงกลุ่มเดียวกำลังเผชิญหน้ากับคลื่น

ครืน ครืน ครืน!!!

พื้ววว...!!!!

มันเป็นน้ำเงินแผ่ออกมาตรงหน้ากำแพงสีแดงที่กระจายออกไปพร้อมเสียงดังสนั่น คลื่นสีแดงซัดใส่มันดังกล่าว

กึก กึก...!

มันเป็นขวงก้นการเคลื่อนที่ของคลื่นลาวา ลาวาที่ควรไหลท่วมร่างคนทั้งคู่หยุดนิ่งกลางอากาศ

การเผชิญหน้ากันกลางอากาศเริ่มขึ้น ในความเป็นจริงมันคือการต่อสู้ที่เรียกว่าน้ำน้อยย่อมแพ้ไฟ² ร่างเล็กจ๋วเมื่อเทียบกับคลื่นที่ซัดเข้ามาต้านทานอย่างสิ้นหวังอยู่หลังมัน ดวงตาเบิกโพลงจนเส้นเลือดในตาแตก ตาขาวถูกย้อมเป็นสีแดงสด

“อะ...อ้ากกก!”

“ชินโซรัม!!!”

แสงสีขาวพุ่งเข้ามาอย่างเอาเป็นเอาตายและรวมกับมันของโซรัม การโจมตีของผู้พิทักษ์ซึ่งสามารถใช้พลังระยะไกลได้พุ่งไปทางคลื่นด้วยแต่ลาวาที่ขยับอยู่เหนือคลื่นพุ่งเข้ากลืนกินความพยายามทั้งหมดที่จุโจมั่น

โซรัมที่ปล่อยหมอกอย่างต่อเนื่องดูเหมือนลัทธิร้ายตัวเล็กที่มีขนสีน้ำเงินตั้งชัน ร่างกายของเขาสั่นเทาขึ้นมาเรื่อยๆ อาจเพราะความเจ็บปวดท่ามกลางสถานการณ์นั้น ตัวกลายพันธุ์ลาวาบนพื้นก็พุ่งเข้ามาหาเขาพร้อมปากอ้ากว้าง

ฉิบ

ตัวกลายพันธุ์ที่ยื่นแขนไปหาโซรัมโดนดาบเทอูนพุ่งมาฟันใส่ เทอูนที่คอยเฝ้าระวังรอบตัวโซรัมจ้องคลื่นไม่วางตา เขารู้ดีว่าหมอกสีน้ำเงินแผ่กว้างไม่มีทางสู้คลื่นลาวาขนาดใหญ่มากกว่าได้ แต่ก็ยังส่งแสงสีขาวออกไปเสริมไม่หยุดเห็นได้ชัดว่าความสามารถพิเศษของเทอูนคือการลบล้างพลังของ

² หมายถึง สถานการณ์ที่ฝ่ายซึ่งมีกำลังน้อยกว่าย่อมพ่ายแพ้แก่ฝ่ายที่มีกำลังมากกว่า

คลื่นลาวา หลักฐานคือการที่เขาประสบกับภาวะหักโหมเกินไปจนรู้สึกเหมือน
อวัยวะภายในกำลังเผาไหม้ ถึงกระนั้นแรงฮึดของเขาก็ไม่ลดลงแม้แต่น้อย
โซรัมลั่นสะท้านไปทั้งตัว

“อีก ฮึก...!”

กึก ครี๊ดดดด กึก...

หลังเผชิญหน้ากันเป็นเวลานาน คลื่นที่เข้ามาปิดกั้นกลางอากาศ
ก็ลั่นสะเทือนรุนแรง

ครี๊ด กึกกกก...

ครี๊ด กึก ครี๊ดดดด ครี๊ดดดด

โครม!!!!

“แค้ก!”

ครี๊ดดดด...!

หมอกสีน้ำเงินและคลื่นลาวาระเบิดกระจายกลางอากาศ การมองเห็น
ถูกย้อมด้วยสีชาวโพลน ก่อนจะกลับมาเป็นปกติ

ครีน ครี๊ด ตูม...

เสียงระเบิดยังดังก้องไปทั่วทุกแห่ง จากจุดระเบิด ลาวาไม่สามารถ
เคลื่อนที่ไปข้างหน้าได้ มันร่วงลงสู่พื้นดินในที่สุด

“...อุก ฮึก...”

สุดท้ายซินโซรัมก็หยุดคลื่นยักษ์ไว้ได้

“...อา...”

ร่างของเขาตกจากอากาศพร้อมเสียงคร่ำครวญไร้เรียวแรง

“ซินโซรัม!”

แหวนนิ่งเข้าไปรับร่างโซรัมไว้ แต่เหมือนมันจะไม่ให้พวกเขาหยุดพัก
สักวินาทีเดียว พวกตัวกลายพันธุ์ที่โผล่จากคลื่นฟุ้งพรวดใส่พวกเขา

ฉับ!

แกร๊ก แกร๊ก แกร๊ก แกร๊ก!

“กรี้ด พากลับไปข้างหลังเร็ว!”

“แหวน ถอยกลับไป!”

ผู้พิทักษ์สามสี่คนพุ่งมายังจุดที่โซรมล้มลงและขวางตัวกลายพันธุไว้ ร่างของผู้ที่วิ่งมาจากแนวรบเดิมก็อยู่ในสภาพสะบักสะบอมเช่นกัน แทอุโน โอบโซรมไว้ในอ้อมแขนและเหาะไปด้านหลัง ร่างในอ้อมแขนของแทอุโน ยังมีหมอกสีน้ำเงินไหลออกมาเหมือนกระสอบเป้งที่มีรูพรุนทั้งใบ

“แค็ก ฮีบ แค็ก...”

โซรมบิดตัวด้วยความเจ็บปวด เขาอาเจียนเป็นเลือดออกมาทางปาก และจุก น้ำตาสีเลือดไหลจากดวงตาปิดสนิท แทอุโนทำอะไรไม่ได้เลย กับร่างกายที่ซึกกระดูกของโซรม

“ซินโซรม พลังของนายยังไหลออกมาเรื่อย ๆ นายต้องหยุดมัน”

“อา ไม่ได้...”

แทอุโนวางโซรมลงบนหลังคาวิลล่า³ แห่งหนึ่ง แม้จะนอนบนจุดที่รูดพันจากความร้อนแล้ว แต่ร่างกายของโซรมก็ยังบิดเร่าไปมา เขาเหมือนคนที่เส้นเลือดทั่วร่างกายกำลังลู่ไหล หมอกสีน้ำเงินไหลออกมาไม่หยุดเหมือนเป็นพลังชีวิตของเจ้าตัว

“พอได้แล้ว หยุดมันที ได้โปรด หยุดเถอะ...”

“แค็ก อึก แค็ก”

สติสัมปชัญญะหายไปจากแวตาสโซรม เหลือเพียงอาการชักเพราะทนต่อความเจ็บปวดไม่ไหว เขาจ้มปลายนิ้วซุ่มเลือดลงบนคอแล้วเกาอย่างบ้าคลั่ง

“ไม่นะ อย่าทำ!”

แทอุโนใช้สองมือจับโซรมไว้ ร่างของโซรมที่ถูกกดอย่างแรงบิดงอ เพราะพลังค่อย ๆ หดไป เขาจึงไม่อาจขัดขึ้นแทอุโนได้ สีหน้าโซรมซีดลงเช่นกัน

“ได้โปรด หยุด โซรม! หยุดเถอะนะ!”

แทอุโนทำอะไรไม่ได้นอกจากจับโซรมด้วยสองมือ กระตุกหลังมือ สันหาปูนูนขึ้น

³ ที่พักแบบวิลล่ามักเป็นบ้านเดี่ยว มีพื้นที่ภายในและภายนอกกว้างขวาง

ในที่สุด**ชินโซริบิ**ก็ได้รับความาริงเกี่ยวกับการย้อนเวลาของตัวเอง
ข้อดีเพียงน้อยนิดหลังรู้ความาริงข้อนั้นคือทำให้เขากับ**ชินแกออน**รักกันมากขึ้น
แต่ถึงรู้อย่างนั้นก็ยากจะรับมือกับเหตุการณ์รอยแยก
เพราะปรากฏการณ์รอยแยกขนาดใหญ่ครั้งที่ส่นับว่าโหดเหี้ยมที่สุดในทุกชีวิต
ซ้ำยังหลักเลียงไม่ได้
ที่ผ่านมาชินโซริบิพ่ายแพ้ย่อยยับ เขาพยายามแก้ไขเท่าไรก็ไม่สำเร็จ
ทว่าครั้งนี้ชินแกออนกลับสังเกตเห็นความผิดปกติบางอย่างด้วยความมั่นใจ
และยอมทำในสิ่งที่**โซริบิ**เกลียดที่สุดเพื่อเอาชนะมัน!

อย่าไทรเลนนะ
...ฉันขอโทษ...

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-8336-2

9 786161 883362

18+

Blood, Angst, Cutting, Depression

415 บาท